

Zuzana Droppová: Kreslo (ukážka)

Včera som šla autom do Santa Monica Dist. 8 a navigačný systém si vybral inú trasu, ako zvyčajne. Možno bola niekde nehoda, aj keď sa to stávalo len výnimočne. Nový cestný systém bezpečných magnetov bol významným vynálezom oceneným nobelovkou. Po mnohých storočiach to bola jediná vec, na ktorej zavedení sa dohodol celý svet.

Dúfam, že neštrajkujú subáci, pomyslela som si a spomenula na nedávne udalosti, kde zahynuli stovky ľudí a tisícky subákov. Hlavne pri pomste ľudí. A potom pri odvetách subákov.

Stiahla som nohy pod seba a rukami som si objímala ramená, akoby mi bola zima. Ré sa ma bezpohlavným hlasom opýtala, či chcem zvýšiť teplotu vo voze. Neodpovedala som jej, iba som mľkvo hľadela na mihajúce sa reklamy ázijskej štvrte. Keď sme zastali a dlhšiu chvíľu sa nehýbali, prebrala som sa zo zamyslenia a vztýčila sa na sedadle.

Neboli sme na správnom mieste. Ré však suverénne zaparkovala pri obrubníku. Napravo odtrhnutý odkvap čiapal vodu cez celý chodník vedľa rozpadnutého hnusného domu snád' ešte z 22. storočia. Scenériu dopĺňali smetiaky mimo odpadkového stanovišťa. Na druhej strane ulice, naľavo medzi ostatnými obchodíkmi, ako jediný po záverečnej slabo svietil výklad čínskeho starinárstva.

„Sme na mieste.“

Posadila som sa a ponatáhovala, koľko mi steny auta dovolili. Obliekla som si dynatexovú bundu a vystúpila na vlhký chodník. Rozhodne sme neboli na mieste. Neboli sme ani len blízko. V tejto štvrti som ešte nikdy nebola a nemala som poňatia, kde som. Trochu mi zovrelo žalúdok, keď som si predstavila, že som možno v centre a nie som ozbrojená.

„Ré, udaj polohu.“

„1002 Washington Avenue, Santa Monica, San Angeles, Califor...“

„Ďakujem,“ zrušila som ju a zamračila sa. Rozhodne sme neboli v Santa Monice. Čas jazdy zhruba zodpovedal. Nerozumela som tomu. Ré sa ešte nikdy nepomýlila.

Tú manikúru už nestihnem. Aktivovala som sluchové zariadenie a ospravedlnila sa Carrie--Jo, že som stratená v t'ing--t'ong štvrti. Uhundrane zamrmlala niečo o polceste domov a preobjednala ma na zajtra. Vzdychna som si a lepšie sa prizrela miestu.

Úzka jednosmerka medzi opršanými budovami zívala prázdnotou, niekde v diaľke plakalo dieťa. Alebo žena? Jedinou, trochu zaujímavou vecou bolo starinárstvo, kde sa slabo svietilo. Medzi plastsklom a miestnosťou visela hustá záclona neurčitejšie bledo--špinavej farby, takže veci vo výklade bolo z diaľky vidno iba ako siluety.

Jeden z tvarov ma zaujal. Pomaly som prešla cez cestu, obzerajúc sa po prípadných útočníkoch. V centre to vedelo byť krušné. Nikde nikto.

Prilepila som oči k dlho neumývanému sklu a s otvorenými ústami som si obzerala nádherné kreslo. Neónová tyrkysová v pouličnej tme síce nevynikla, avšak bolo vidno, že ide o mimoriadne zachovalý retro kúsok. Čelom som sa nechtiac dotkla špinavého výkladu, než sa mi konečne podarilo prelúštiť škrabopis na cenovke. Vtedy som otvorila ústa ešte viac. Kreslo stálo menej než moja manikúra, tak som bez váhania vošla.

Vo vnútri bolo svetla oveľa viac. Pozdravila som a zaškúlila na jedinú lampu visiacu zo stropu. Bola to len holá žiarovka. Pravdepodobne volfrámová. Do sietnice mi vypálila dve modré krivolaké čiary, ktoré som videla ešte niekoľko minút. Strašidelne osvetľovala staršiu predavačku za pultom, ktorá sa tvárila ako android. Za celý čas sa neusmiala a vlastne ani raz nezmenila výraz tváre. Buď mala neo-botoxový ksicht, alebo jej kedysi v čínskom bodreli *upravili* tvár a po rokoch trpela atrofiou svalov. Za ňou bol len veľikánsky hrubý záves s lietajúcimi drakmi, akoby v celom obchode predávala len veci z výkladu. Bez žmurkania pozerala na mňa, až sa zdalo, že jediným švihom preskočí pult a...